

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

Akbaba — Aaaa... Ben sayın İnönü Başbakan
oldu sanıyordum, meğer muhterem
İsmet Paşa Başvekil olmuş!

TASARRUF SAHİPLERİ İÇİN

MÜHİM BİR TARİH

Nisan

PAZAR PAZARTESİ SALI ÇARŞAMBA PERŞEMBE CUMA CUMARTESİ

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

TÜRKİYE

BANKASI

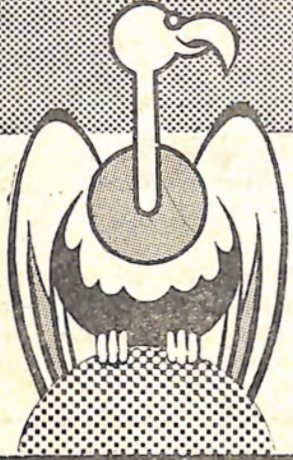
Senenin ikinci zengin çekilişine katılabilmek için tasarruflarınızı en geç **12 Nisan** akşamına kadar İş Bankasında toplayınız. Bu çekilişte 20 tahlili 20 Apartman Dairesi, 2 tahlili 100.000'er lira, 30 tahlili 5.000'er lira, 200 tahlili 1000'er lira ve 10.000 tahlili çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

12 Haziranda

2

MİLYON

en fazla ikramiye veren bankadır

Ak b a b a

Istanbulumuzun Yeni Valisine

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Ni-
met Arzık, Necdet Rüştü
Efe, VA - NÜ, Selâmi Yur-
datap, İlhan Selçuk, Rifat
İlgaz, Baha Oral, Adnan
Tahir, Hüseyin Korkmaz-
gil, Kenan Akıncı, Yaşar
Özen, Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Sel-
çuk, Suat Yalaz, Nehar
Tüblek, Semih Balçioğlu,
Cafer Zorlu, Şadi Dinç-
çağ, Bülent Şeren, Meh-
met Polat, Yaşar Tonguç,
Metin Gökçe, Zeki Beyner,
Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare
eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50,
Altı aylığı 25 lira. Yaban-
cı memleketlere yıllık
100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi is-
tenen abonelerden uçak
masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATİ :

Kapak içi, santimî 20 il-

ra, iç sayfalar 30 ıtır.

Cilt : 2 — Sayı : 34

22 Mart 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

BİR yıl, dokuz ay sonra, İstan-
bul'un ihtilâl ötesi ilk sivil va-
lisi siz oldunuz sayın Niyazi
Akı. Büyük, tarihiyle büyük, anıtlarıyla
büyük, güzellikleriyle büyük ve
dertleriyle büyük şehrimize hoşgel-
diniz.

Gazetelerde biyografinizi okurken,
her satırda, düşüncelerimin, duygularımın,
dileklerimin —yine bir sü-
re için— kanadları kırıldığını görü-
yordum:

Falan tarihte, filân yerde doğmuş-
tunuz. Siyasal Bilgiler Fakültesinde
okumuştunuz. Kaymakam olmuştunuz.
Mülkiye Müfettişi olmuştunuz. Vali,
yine vali, yine vali olmuştunuz. Yâni?..
Memur olmuştunuz!

Gazete, iç sıkıntısıyla kısılmış par-
maklarının arasında, düşünüyordum:
Görüş ufku memleket sınırları içinde
kalmış böyle bir vali İstanbul'da ne
yapabilirdi?.. Gelen yabancılarla gülümseyerek
el sıkışmak, gülümseyerek fotoğraf çek-
tirmek, tercüman aracılığıyla konuş-
mak ve boyuna evrak imzalamaktan
başka?

Yabancı diller bilmek, yabancı
dünyalar görmek —fezanın fethedildiği
bir çağda— elbet büyük bir üstünlük
sayılmaz. Ama bilmemek, ama görmemek
büyük eksiklikler. Görgü —eşit değerle—
bilgiyi tamamlar ve insanları tanıştırmak, an-

laştırmak, başka düşünceler ikliminde
dolaştırmak için tek araç vardır:
Dil!

Türkiye'nin bütün dünyaya açık
büyük kapısı İstanbul'a gelecek va-
li, eğer sadece parlak mektep bil-
gilerine ve sürekli meslek tecrübelerine
güvenerek koltuğuna otursa, o koltukta
yalnız, ama yalnız kilosuyla oturur!

Karamsar düşünceler —öfkeyle sıkılmış
bir zenci yumruğu gibi— içindeki
ümitleri nakavt ederken, avucumda
buruşmuş gazeteye tekrar bir göz
atınca ne oldu bilir misiniz?.. İnşallah
uzun yıllar aramızda bulundukça sık sık
göreceğiniz bir elektrik kesilmesi
vardır İstanbul'un. Karanlığa gömülür,
dakikalar uzadıkça ümidinizi keserken,
ansızın ışıklar yanar, odanız, yüzünüz,
içiniz, artan bir şevk ile ışıldar. İşte
öyle oldu: Meğer benim hayalimdeki
İstanbul Valisinde aradıklarımın hepsi,
hepsi, hepsi, daha sonrakı satırlardaymış.
Meğer iki buçuk yıl Amerika'da meslek
incelemelerinde bulunmuşsunuz. Meğer
birkaç Avrupa şehrinde kongrelere
katılmışsınız. Meğer Siyasal Bilgilerde
öğrenilmiş Fransızcanızı aşan güzel
bir İngilizceniz de varmış!

Öyleyse sayın Akı, bir daha hoş-
geldiniz, gönülden hoşgeldiniz!

Bu sayfalarda, sevgili İstanbul'umuzun
dertlerini sütunlara serip sizinle ara sıra
başbaşa kalacağız.

Bayram ertesi gün ilk gazetelerinde,
siz, bir meşale yakmış ve ışığına bir
derdimizi koymuşsunuz bile. Bu meşale,
Üniversiteyi daima yardımcınız sayacağımızı
müjdeleyen güzel ve aydın sözdür. Öyleyse
ben de ilk duamı, size değil, Üniversitemize
edeyim: Allah yardımcısı olsun!

Ortaya koyduğunuz baş mesele, şehrin
kördüğüm olmuş trafiğidir.

Hemen sizinle yanyana olduğumu
söyleyim sayın Akı: İstanbul'un baş
derdi elbet trafiktir. Ama, trafiktir der
demez, araya soluk alacak bir duraklama
koymadan ilâve edeyim ki, âşâyiştir de,
gecekonudur da, yoldur da, ekmektir de,
sudur da, parktır da, oteldir de, gazi-
nodur da, tiyatrodur da...

Öyleyse, İstanbul'un baş meselesi
yok, baş meseleleri var. Trafiği, ancak
baş meselelerimizin başına alabiliriz.

Ama bütün bu birbirinden önemli dal
dal meselelerin büyük gövdesi, şehrin
üstüne bütün ağırlığıyla çöken iki
milyonluk insan yüküdür. Su, ışık, mesken,
taşıt, trafik, zorlukların hepsi bundan
geliyor.

Bir milyonun altındaki insan sayı-
(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

«Aman doktor, derdime bir çare...»

si, on yıl içinde, en az yüzde yüz bir artış gösterince, halk hizmetlerinin bütün dengesi bozuldu: Artık Terkosun damarları bu koca vücudü sulamağa yetmiyor. Artık elektriğin ihtiyar kalbi, trolleybüsler de yüklenince, evlerin, dükkânların, işletmelerin istediği akımı vermiyor. Artık otobüslerin, minübüslerin daracık kursaklarına sığamıyoruz. Caddelerin şahdamarları, kalabalığın pıhtılarıyla sık sık tıkanıyor!

Şehrin organizması - on yıl içinde olduğu gibi kalmış, gövdesi alabilmiş büyüştür. Biz, büyük derdi, gidiş yolunu gelişi, geliş yolunu gidişi çevirmekle tedaviye çalıştık!

İstanbul sun'î bir hayat yaşıyor: Bir milyon insanın kalbi, bir milyon insanın ciğeri, bir milyon insanın sinir ve damar örüsü ile iki milyon insanı yaşatmak istiyoruz... Yaşar mı?.. Belki yaşar. Ama, adım başında soluğu kesilerek, başı dönerek, ayakları tökezlenerek.... Hayat mı bu?

İstanbul'a, mutlaka dünya şöhretli bir şehirciyi getiriniz sayın Akı... Sonra, İstanbul'u seven, İstanbul'u düşünen, İstanbul'un dertlerini kendine dert edinen aydınlarını, çalışmalarınıza yardımcı çağırınız. Bu İstanbul ailesi, başlarında aile reisi siz, her ay bir konu etrafında toplansın ve herkes, kafasından, kalbinden bir şey getirsin ortaya... Siz, beğendiğinizi alınız.

Sayın Akı, yüklendiğiniz büyük ve şerefli vazifede, soyadınız almanızın rengi olsun!

12-3-1962

Yusuf Ziya ORTAÇ

✱

İki teşekkür

1 — Bir mide kanaması krizi geçirdim. Büyük doktor ve büyük dost Ord. Prof. Ekrem Şerif Egeli her zamanki cömert sevgisiyle beni bir daha kurtardı ve bir daha yüreğimi minnetle doldurdu. Kendisine ve yattığım «Teşvikiye Sağlık Evi»'nde gördüğüm çok ince, çok duygulu yakınlığa karşı doktor sayın Osman Üçer'e, doktor ve hastabakıcı bayanlara teşekkür ederim.

2 — Bayramımı kutlayan dost ve okuyucu mektuplarına da gönülden teşekkürler... Y. Z. O.

COK sevgili Nonoşum, Merhabaaaa! Bak görüyor musun, ne kadar hakikatlıyım?.. Paris'e gelir gelmez, ilk işim sana mektup yazmak oluyor. Aradan üç gün geçmiş olmasına rağmen, memleket hasreti başladı içimde... İstanbul'daki sevgili dinleyicilerimi çok merak ediyorum ve özlüyorum.

Buraya geldikten sonra beni cidden şaşırtan bir mesele oldu. Zeki Müren'in Paris'e geldiğini hiç bir gazete yazmadı. Üstelik ne hava alanında karşılayan oldu, ne de otelin kapısında bekleyenler... Ben müzik dünyasının temellerini sarsan bir insan olduğum halde, Fransızların gösterdikleri bu kayıtsızlığın sebebini bir türlü anılamadım. Benim bir «Merhabaaaaa!..» deyişimle kaç gönüllü birden fethettiğimi, nasıl olup da duymamışlardır şimdiye kadar?..

Dün gece Yves Montand ile Dali-da'yı dinledim. Vallahi iş yok. Zaten ben onları dinlerken şeytan dedi ki: «Haydi Zeki, şunlara (Benim Güzel Manolyam) ı bir çıkiver de, ses nasıl olurmuş, görsünler» dedi. Kendimi güç tuttum.

Nonoşum, eğer bu gün fırsat bulursam, Dior'un atölyesine gidip bazı siparişler vereceğim. Gustosu yüksek olduğu için ben korselerimi ondan almak istiyorum. Bir tane penbe dantelli bir korse yaptıracağım, bir de siyah ipekli lâsteksten... Henüz karın bırakmış sayılmam ama, insan kendi vücudünü bu yaşlarda

KOKSİNEL dō MAKSİM

ADNAN VELİ

iken kollamalımıyş. Bu sabah Ferdinand adında bir masajcıya gittim. Burada masaj yaparken daima makine kullanıyorlar. İnsanın sırtını, baldırlarını, göğüslerini uğuşturarak makineler var. Masaj bittikten sonra, dinlenmek için başka bir makineye, ata biner gibi biniliyor. Makine, insanı, tintiri tintiri diye zıplatmaya başlıyor. Ay vallahi görsen bayılırsın... Öyle hoş, öyle tatlı ki, insanın her tarafı gıcıklanıyor. Ben gelirken, bu makinelerden bir kaç tanesini getirmek istiyorum. Artık Tevekkel Abdullah'a masaj yaptırmıyacağım. Çünkü bu makineler daha iyi geldi benim nazik bedenime.

Masajdan sonra biraz öteberi almak için çarşıya çıktım. Max Factor'un gece kremlerinden aradım, bulamadım. Ama Elizabeth Arden'in gece kremi de ondan aşağı kalmıyormuş. Aynı zamanda Arden'in Velvasından da aldım. Gece kremi kullanmanın başka bir usulü varmış, onu anlattılar bana... İlk yüzü bir tonik'le silmek lâzımmış. Sonra küçük bir pamuğu gülsuyuna batırıp bir daha sildikten sonra, gece kremi ince bir tabaka halinde sürmeliymiş. Onun üstüne de ha ifçe Caron pudrası... Ben pudraların çoğunu denedim. Guerlain'inki biraz koyu kaçıyor. Patou'nunkiler fena değil... Ama tabii en iyisi Caron...

Kokulardan Diorama demode olmuş nonoşum. Paris'te şimdi en rahbette olan koku, gene Joy.... İki büyük şişe Joy aldım. Jolie Femme da fena değil... Scandal, Ma griffe, Chanel, Maggy Ruff, Lanvin, Madam Rochas gibi kokuları da denedim. Bunlarda pek iş yok... Joy'dan şaşmamıya karar verdim. Manikür için de Cutex'ten vazgeçiyorum... Şimdi burada Peggy Sage'in tamamen rase tonda hafif bir cilâ

sını buldum. Bayılmamanın imkânı yok. Tırnakları pırl pırl meydana çıkarıyor. Şanjanlıları sevmiyorum artık, fazla frapan kaçıyor. Neyse, bütün bunları bir yana bırakarak, asıl meseleye geliyorum. Bir hususta senin fikrini öğrenmek istiyorum. Ne düşündüğünü bana acele yazmanı rica edeceğim..

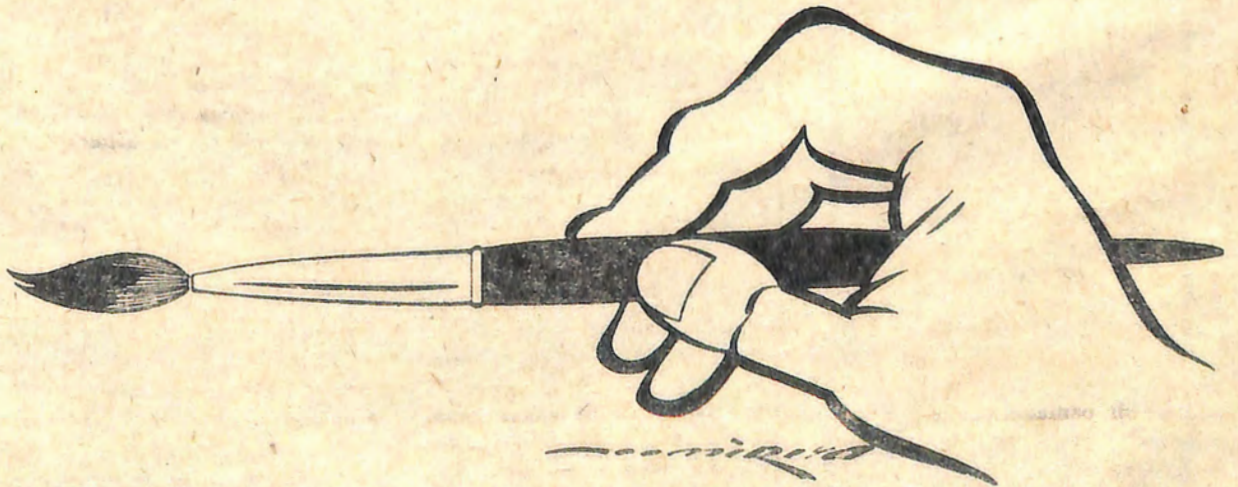
Nonoşum, bu sefer Paris'e gelmişimde epeyce garip bir durumla karşılaştım. Hatta şimdi sana bu satırları yazarken bile çok heyecanlıyım.

Dün akşam üstü, otelden çıkıp yemek için bir restorana gidiyordum. Şanzelize'den ilerlerken, ar-

kama biri takıldı. Takip edildiğimi anlayınca, ne yalan söylüyeyim, yüregim hop etti. Bilmediğim, tanımadığım bir yerde, peşimden insanların gelmesi hoş bir şey değil her halde. Adımlarımı çabuklaştırarak hızlı hızlı yürümeye başladım. Kalbim, heyecandan yaralı bir kuş gibi çırpınıyordu. Ama sonra birden aklıma geldi. Paris'in şıllıkları malûm.. Adama yolda bile rahat vermezler. Bir köşe başına geldiğim

Yeni tedbirlerden sonra:

Politikacı — Oooh, kurtuldum elinden!

zaman adımlarımı yavaşlattım. Peşinden gelen bu aşifte kimdir, diye arkama bakacak oldum. Meğer ne kadar yanılmışım. Genç, iri yarı, hafif bıyıklı, biraz apaşa kaçan, kas-ketli bir Fransız delikanlısı... Onu görünce yüreğim rahat etti.

Adam ilkin hafif bir selâm vere-rek:

— Bonsoir Monsieur (iyi akşam-lar) dedi. Sonra da yarım yamalak bir türkçe ile ilâve etti:

— Zannedersem, bay Zeki Müren'-le tanışıyorum?..

— Ah evet, beni nereden tanıdı-nız? diye sevinçle sordum.

— Resimlerinize tanıyorum, de-di. Buraya İstanbul gazeteleri de ge-lir...

Ve sonra büyük bir nezakette beni bazı şeyler görüşmek üzere yemeğe davet etti. Ben de zaten yemeğe gi-di-yordum. Onun davetini kabul et-tim. Şanzelize'de, Lord Byron so-kağında Hayık efendinin Lord lokan-tasına gittik. Hayık efendi İzmit Er-menilerindenmiş, orada Türk ye-mekleri yaparmış. Biz de birer şiş kebabı ısmarladık, birer de şarap söyledik. Dereden tepeden sohbete başladık. Adam, sonunda meramı-nı anlattı: Paris'te bir güzellik enst-itütüsünün prodüktörlerindenmiş... Son zamanlarda Fransa'da epeyce yaygın hale gelen bir teklifte bu-lundu bana. Hani sen bilirsin, bir vakitler İstanbul'a da gelmişti, Ca-roussel de Paris dedikleri bir revü vardı. Hani erkeklere, hormon iğ-neleri yapmak suretiyle göğüs mey-dana getiriyorlardı. Caroussel de Paris'den sonra bir de Coccinel gelmişti. Bu artisler aslında erkek ama, iğne metodu ile kadın gibi o-luyorlarmış... Ben zaten İstanbul'-da görmüştüm. Erkeklikle hiç ilgi-leri kalmıyor. Göğüsler adamakıllı meydana çıkıyor. Kalçalar genişli-yor, bel inceliyor, cilt nârinleş-i-yor, yani sözün kısası, insan, pek tatlı bir şey oluyor.

Bu güzellik enstitüsünün memu-runun adı Bernard'mış. Onun de-mesine göre, ilk onbeş iğneyi bura-da yapacak. Tam meme uçlarından yapılyormuş, onuncu günde bü-yüme başlıyormuş... Yanıma da 100 iğne kadar yedek verecek, bun-ları da İstanbul'da yaptırırsın di-yor.

Şimdi nonoşum, beni dinle. Tek-lif çok hoşuma gitmekle beraber, bir de senin fikrini sorayım dedim. Sen ne dersin bu işe?.. Başlıyayım mı?.. Sese de biraz tesir ediyormuş ama, sesi güzelleştiriyormuş. Yani bu hormin iğneleri her bakımdan faydalı...

Düşün bir kere, Sofia Loren gibi göğüsler... Tabii dekolte bir blüz glierim üstüne... Altına da daracık, sımsıkı bir pantolon çektim mi, bu kıyafetle Kazablanka'da yahut Maksim'de sahneye çıkacak olsam, vallahi ortalığı kırar geçiririm al-kıştan... O zaman gelsin bakalım

LEYLÂ ile MECNUN

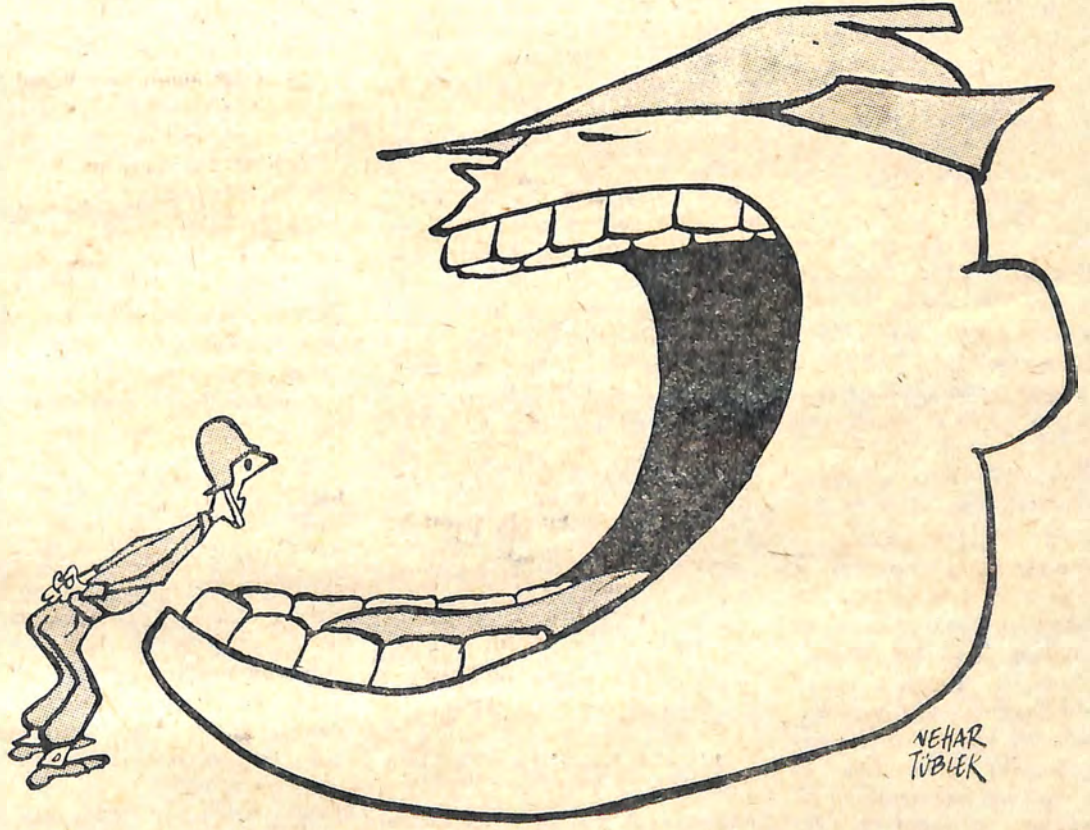
Dedem bir güzel sevmiş tam yüz elli yıl önce,
Gözleri yaş dolarmış hayâlini görünce!
O, Leylâ.. dedem Mecnun.. Geçmiş koca bir ömür,
Bir gün, bir gece olsun kavuşmadan sevince...

Babam sevmiş bu kızın tıpa tıp bir eşini,
İşi, gücü bırakmış... bırakmamış peşini!
Tam murada ererken kollarından almışlar,
Bir zindana atmışlar zavallının leşini!

Aman dostlarım, amaaan... Ben de bir sevdalıyım,
Tıpkı cedlerim gibi yüreğimden dağlıyım.
Onlar yine bahtiyar: Eli, kolu bağlıymış,
Ben, eli, kolu bağırsız .. ağzı, dili bağlıyım!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Rusyanın niyeti öğrenilecek!... (Gazeteler)

YAZISIZ!

karşıma Sevim Çağlayan... Kimse metelik verir mi ona?..

Nonoşum, bana bu hususta ça-buk cevap ver.. Cevap ver ki, ben de iğnelere şimdiden başlayayım, İstanbul'a dönmeden önce sütyen, korse gibi ihtiyaçlarımı da bura-dan tedarik edeyim...

İstersen Maksim'in sahibi Emin Yeyman'la konuş.. Göğüslü olmamı isterse, geceliğine 1000 lira fazla alırım. Fakat müthiş sükse yapa-cağımı da kendisine iyice anlat... Senden bu hususlarda acele cevap bekliyorum.

Mektubumu daha fazla uzatmıya-

yım. Çünkü abdest alıp biraz son-ra camiye gitmek istiyorum. Daha sonra da Charles Aznavour'la bu-luşup, gazino şarkıcılığının sosyal-leştirilmesi meselesini görüşece-ğim. Türkiye'de bir takım reform-lar yapılırken, benim de boş dur-mamam gerekiyor elbet...

Mektubuma burada hâtime ve-rirken, güzel Paris'ten Cennet İs-tanbul'a coşkun selâmlarımı, sana da öpücüklerimi yollarım nonoşum.

Seni canı kadar seven:
Zeki MÜREN

Adnan VELİ

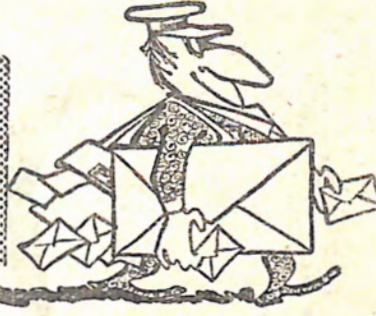
Marş!

Kasını Gülek, Mecliste tedbirler kanunu üzerinde ileri geri lâf eder-ken:

«Az ilerlemek gerilemektir!» diye bir vecize de atıyor ortaya...

Doğan Nâdl de «Yedî dakika» sı-nın birinci dakikasında şöyle diyor: «Demokrasi denilen medenî âle-min siyasi yürüyüşüne bir türlü a-yak uyduramıyoruz!»

İkisi de haklı... Şu halde bize yal-nuz tedbirler kanunu değil, zorlu bir marş lâz m, şöyle «Kalkın ey ehl-i vatan» deyince hepmizi yürütecek bir demokrasi marşı!...

Tipik şark işi:

Koltuğun üstünü şarkılaştıran kilim, insanın kollarına batıyordu amma, rahattı koltuk... Ortamızda bir sini-masa vardı. Etrafımıza yüzlerce kitap kitap, karşımda her zamankinden bir nebze daha az gülümser bir Kasım Gülek...

Konuşuyorduk, bu günlerde «düşünen adam» nelerden konuşuyorsa. Gülek'in evindeydik... Nefis kabartmalar bulmuş çıkarmıştı Adanadaki topraklarından ve onları sıralamıştı bahçesine... Zevkli adamdır Gülek, meraklıdır böyle şeylerle...

Bir de, o arada bilmem hangi devirden kalma, üç adet küp bulmuş, dev dev küpler, kamyonların üstüne özel tahta iskele yaptırmış, öyle aktarmış onları Ankara'ya... Ben ömrümde o kadar büyük küp görmedim. Yanında insan cüceee kalıyor... Fidel Castro hükümetinin bütün üyelerini salamura olarak saklayacak büyüklükte...

Bütün konuşmamızdan şu cümle kaldı hafızamda: «Tam Şark tipi, iktidarda olanın arzularını keşfedip ona göre fetva verir...» Şimdi hatırladım neden bahsettiğini. Bizde iktidarın el değiştirmesindeki lüzumsuzluktan bahsediyordu... «Nasıl olsa iktidara gelenin müşavirleri, yani halk dilinde akıl hocaları olacak, onlar da tam şark tipi, iktidarda olanın arzularını v.s....»

Gözümde bir sahne canlandı: O zaman Erhard gelmişti, sihirbaz malıyeci... Maliyeci olmayıp düpedüz sihirbaz olsaydı daha işe gelirdi. Sihirbaz lüzümdü çünkü... Alman Sefaretinin Boğaziçi'ndeki yaz ikametgâhında bir kabul tertiplenmişti. Sefaretin bütün genç kızları etrafın ve masanın dekorasyonu ile uğraşmışlardı... Çiçekten çeşmeler yapmışlardı, çiçekten çelenkler örmüşlerdi, çiçek fıskırıyordu her yandan...

O zamanın «başı» bu kadar hazırlığa kayıtsız kalmış. «İlle de ille, şu küçük veranda da (veranda herkesten uzaktı), Erhard'ın, benim ve tercümanın oturacağı ufak bir masa isterim de isterim...» diye tutturmuştu. Yerine getirmişlerdi istediğini... Kukmav kuşu gibi (ne biçim kuşsa) işte öyle oturuyordu «asık asık» o masada, yanında geçkin bir bebe Caduma benziyen Erhard'la ve iğneli fiçidaymışçasına rahatsız tercümanla...

Verandanın arkasındaki odada Sefire vardı. Hastaydı. Giyinmiş fakat son dakkada davetlilerini kar-

şlamak gücünü kendinde bulamamıştı. Kanapede, gücü geri gelsin diye bekliyordu. Gücü gelmiyordu bir türlü geri... Yanında doktoru vardı. Doktor türkçe de biliyordu, almanca da.. Verandadaki söyle-nenleri duyuyordu...

Erhard:

— «Forse bir endüstrialisasyon yapmanız doğru değil» diyordu... «Memleketimizin tabii zenginliklerinden istifadeye bakmalısınız...»

Çeviren çeviriyordu:

— «Efendim, gül gülistan her taraf... Erhard diyor ki, Bülbüller nefis ötüyor... ve projelerinizde, düşüncelerinizde tamamen haklı olduğunuzu söylüyor... Gül gülistan diyor efendimiz!. Has bahçeden aşağı düşmüyor...»

Yalnız kendi kendini dinliyen «Baş», yalnız kendi kendini dinlemenin mutluluğunda gülümsüyordu, memnun ve dalgın...

Doktor gözlerini faltaşı gibi açmıştı...

Ben açmıyorum... Ayıplamıyorum da... «Vay karamsar, vay hain, vay bozguncu» dedirtmek istemiyeni neden ayıplayayım?... Gerçek söylene bir şey değişmeyecekti ki..

Her zamankinden daha az gülümser bir Kasım Gülek bana: «Nasıl olsa iktidara gelenin akıl hocaları olacak, eh onlar da iktidarda olanın tam arzularını keşfedip ona göre fetva verecekler, onun için, onun için, diye tecrübeyle ağırlaşmış bir omuz silerken, o çiçekler içindeki sefaret verandasındaki sahne, yaşıyordu sorgusuz gözümde, ümitsiz düşüncemde, «zedelenmiş» gönlümde... şey gibi «zedelenmiş»... Hani zedelenmesine mani olunmak istenen şey gibi...

Lincoln'un bir sözü:

Tabii artık teşrif etmek lütfunda bulunan Yeni Kanunla (Hoş geldi, safa geldi) Fidel Castro'yu, Patagonyayı, Lincolnu falan, yardımımıza bol bol çağıracağız. Onlar da koşacaklar yardımsever yardımsever. Lincolnun Amerika'da sık sık hatırlanan bir sözü vardır:

1) Halkın bir kısmını dalma aldatabilirsiniz.

2) Bütün halkı bir müddet için aldatabilirsiniz.

3) Bütün halkı daima aldatmak imkânsızdır..

Ben de bu üç maddeye bir dördüncüsünü ekliyorum:

4) Anlıyana sıvrısinek sazdır, anlamıyana... (Neden anlamıyanlardan bahsedelim, hepimiz o kadar anlayışsızız ki!..)

Çok ciddi problem!

G EÇEN gün erişilmez bir ciddiyetle, Senatoda tam bir buçuk saat süren bir tartışma oldu. Milletvekillerinin ödeneği meselesinde bile elâlem bu kadar alevlenmemişti. En «ağırıklı» isimlerin sahipleri söz aldılar:

Kâzım Orbay paşamız, Sıtkı Ulay paşamız, Amiral Gökdenizimiz, Sancar vekilimiz, Ersü Milli Birlikçimiz...

Tartışmanın konusu:

Asker futbolcular Milli takımda oynamalı mı oynamamalı mı?...

Meselenin hal yolunda olduğunu memnuniyetle haber veririz!..

Bar kızı!

Adanahılar üzgün... «Adana barında bir kızdı, onu da vurdular...» diye başlayan, acıklı bir hikâyeye anlatıyorlar...

Şu adam vurma, kız vurma âdeti kalksa artık...

Not: Kızın adı Hürriyet imiş!..

Merak bu ya...

Şu yeni kanun, içimi karıncalandırıyor, bütün gazetecilerin içini karıncalandırdığı gibi kımıl kımıl...

Ben pek kanun nizam'a giremiyorum doğuştan, onun için ruhuna varamadım kanunun... Meselâ yollara bakıp ta: «Ah ne güzel yollar bunlar rahmetli yaptırmıştı» diyebilecek miyim, diyemeyecek miyim?...

Siirt ne güne duruyor:

Ankara savcıları zaten Ankara daydı. İstanbul'un, Bursa'nın, ondan sonra efendim İzmir'in savcıları Ankara'ya çağırıldılar, yeni Tedbir Kanununu incelemek için... Ben şuna şaşıtm: Neden öbür villâyetlerinkilere lüzum görülmedi? Neden onlar aydınlatılmadı?..

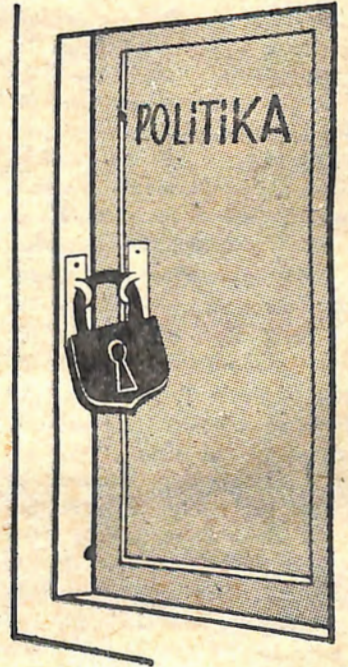
Ben de suç işlersem, gidip Siirt'te işliyeceğim, inadıma!..

Teşekkür telegrafı:

Gazeteler ateş ateş püskürdüler «ay yeni kanun, vay yeni kanun» diye. Evvelâ ben de püsküreceğim kadar püskürdüm, sonra bi ferahladım, bi ferahladım... Teşekkür telgrafı çekmek lâzım aksine: «ŞÜKÜR KENDİMİZİ BULDUK STOP ARTIK AŞKTAN MEŞKTE BAHSEDEBİLECEĞİZ BOL BOL STOP BİZE BENLİĞİMİZİ BULDURAN v. s.... İşin şükran kısmı nasıl yazılır bilmem ömrümde yazmadım... Oh, dünya varmış!..

Karikatürist — Allah büyüktür...

Bir kapıyı kaparsa...

Bir kapıyı açar!

ÇENBERLİTAŞTAKİ meyhane-
nin kapısından baktı:

«Girilmez!» dedi, «Girilmez
bu meyhane. Gene Çenberlitaş
mebusu nutuk çekiyor!»

Tam voltasını alacaktı ki geriden
Çenberlitaş Mebusu Recep bağır-
mağa başladı:

«Hişt, Tahsin! Nereye? Sana söy-
lüyorum. Şu ekmek çarpsın ki bul-
madım kafayı. Birinci bardakta-
yım! Gel, çiğneyip geçme!»

Asıldıkça asılıyordu:

«Gel diyorum sana... Siyasetin lâ-
fını edersem köpekten aşağı ola-
yım!»

Tahsin de içini dökecek birini arı-
yordu ama, böylesi değil... Recep
bir başladı mı evlere şenlik... Han-
gi kabadayı kapatabilirdi ağzını?..

Tahsin:

«Girecek değilim!» dedi, «Birine
baktım, bizim Vatan'daki Hayri'ye..
Bir işim var da onunla...»

«Gel canım... Gelir neredeyse...»

«İşim var diyorum sana... Bu ca-
nına yandıgının patronu, ne yap-
sa beğenirsin?... Kırk paradan gör-
mez mi hesabı?... Vurur musun, öl-
dürür müsün... Her hafta altmış
paradan alırdım.»

«Şimdi altmış para mı kalı-
Nedir bu altmış paradan gördüğün
hesap?... Ne alıp satıyorsun?»

«Ben onbir kadratı altmış para-
dan dizedim eskiden... Hiç utan-
ma yok herifte be! Kırk paradan
verdi. Sen olsan ne yaparsın, doğ-
ru söyle?...»

«Ben mi?» dedi, «ben matbaayı
yıkardım herifin başına! Sonra da
basar giderdim... Hiç onbir kadrat,
bir kuruştan olur mu?...»

Kadratin ne demek olduğunu bil-
miyordu ya... Ne zararı var... Bü-
tün mesele Tahsin'i içeriye sokmak-
ta...

«Ver Nuri efendi bir bardak!» di-
ye seslendi meyhaneceye... «Nerde
patron varsa eşekler kovalasın!» de-
di. Kendi şişesinden doldurdu bar-
dağı, tokuşturdular:

«Şerefe! Bak! Ev sahibiyle daha
ou sabah kavga ettim. Yüz lira zam
yapmak istiyor. O istediği kadar
zam yapsın, veren kim?»

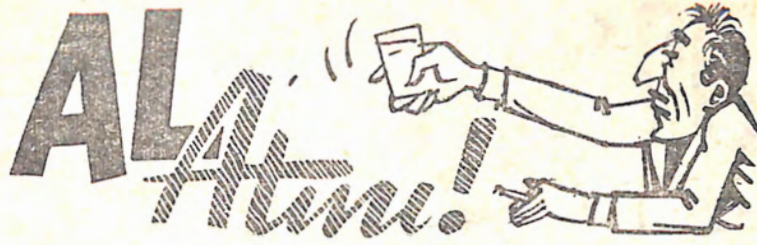
Yeniden doldurdu:

«Ver Nuri efendi bir şişe daha!»
Tahsin lâfa karıştı:

«Bir şişe de bana ver! Herife de-
dim ki... Bırak şu satır hesabını
da beni aylıkla al şu matbaaya, faz-
la istemem, kesintisiz dört yüz lira...
Ha? Çok mu? Haydi şerefe!»

«Şerefe! Ev sahibine dedim ki...
Bak, dedim, daha şu eve gireli yıl
olmadı be! Sen nasıl yüz kâğıt zam
yaparsın? Başına öyle bir çorap ö-
rerim ki, sürüm sürüm süründürü-
rüm mahkemelerde... Ankara'ya bir
gitmeme bakar. Şerefe haydi!»

«Dört yüz lira ver de tepe tepe
kullan beni dedim. Herif ne dese
beğenirsin? Sen bu matbaaya aylıklı
girecek kadar olmadın daha! Han-
gi sanatına güveniyorsun? Dün bir,
bugün iki... Her gün akşamları sa-
at beşte gelip onbire kadar çalışa-
caksın, satır hesabı... Onbir kadrat
altmış para, yirmidört kadrat üç ku-

ruş... Hani pazarlık etmesem canım
yanmaz. Bu hafta hep onbir kad-
rattan çalıştım, bir hesap, tam o-
tuz lira eksik... Hay tüküreyim se-
nin patron kere...»

«İç arkadaş, şerefe! Bunlarda din
iman arama sen! Düşün bir kere.
Ben iki yüz liradan girdim eve... Bir
sene olmadan yüz lira zam... Bu pa-
ra nasıl kazanılıyor?.. Sokaktan top-
lamıyoruz parayı...»

«Haydi şerefe... Bak Nuri efen-
di, bir şişe daha!.. Temiz müsvedde
verse gam yemem... Ne kadar o-
kunmaz yazı, pis müsvedde varsa
dayıyor önüme. Satır hesabı yazı
dizen, hiç tashih toplar mı?... Tas-
hihini de ben topluyorum. Bu ka-
dar insafsızlık nerede görülmüş,
daktilo ile yazılmış müsvedde verse

saatte üçyüz satır vız gelir bana!»

Çenberlitaş Mebusu sormaktan
kendini alamadı:

«Üçyüz satır mı? Bir saatte ha!..
Aşkolsun!..»

«Ne sandındı ya?.. Kendimi sıkır-
sam dört yüz satır bile dizerim. İki
senelik ustayım bugüne bugün!»
Burdan çıkarsam istediğim gazetede
yerim hazır! Şu var ki ayağımız
alışmış bir kere...»

«Çıkacaksın arkadaş! Bu herifle-
re eyvallah ettin mi binerler dalı-
na! Al atını diyeceksin, satmışım tı-
marını! Bak, Ali efendi bir şişe da-
ha!»

«Durmam bu matbaada! Çalışıl-
maz bu adamla. Patron dediğin bi-
raz haddini bilmeli! Ulan, neyine
güveniyorsun! Patron olmuştun da

Esnaflar, belediye tarifelerinin kaldırılmasını bekliyor... (Gazeteler)

YAZISIZ!

Rifat ILGAZ

PİS BAŞVEZİR

Özgür Sözcük

B İYİKLARI dikilmiş, gözleri çıkmak çıkmak olmuştu Sultanın... Bar bar bağırıyor, sesi sarayın duvarlarında yankılanıyor, âciz kullarını tir tir titretiyordu.

Haklıydı Sultan... Gerçi Sultanların haksız oldukları şimdiye kadar görülmüş işitilmiş şeylerden değildir ama, bu sefer sahiden haklıydı.

Aman Allah!... Ne fısıldamıştı sadık adamlarından biri Sultanın kulağına:

— Devletlüm... demişti, sizin pek aziz, pek sevgili başveziriniz var ya...

— Eeeee... diye merakla doğrulmuştu Sultan... Pek hoşuna giderdi. Kulakları delik adamlarının yetiştirdikleri haberlere bayılırdı. Kolay değil, koskoca devletin umuru omuzları üzerindeydi. Nasıl kalkacak bu işin altından? Sadık kulları ona memleketin ve sarayın ahvâli hakkında bilgi vermezlerse, olan biteni nasıl anlayıp nasıl tedbir alacak?

Ve öğrenmişti. Meğer o pek kıymetli, pek tecrübeli, pek dirayetli, pek tedbirli, pek terbiyeli, pek azimli, ve daha birçok li, li, li sıfatlara ehil sandığı sevgili Başveziri öğrenilecek bir yaratılmış...

Bir de koskoca mülkü bu herife emanet etmişti. Meğer bu herif ne kirli bir insanmış...

Zaten birkaç defa durumdan şüphelenir gibi olmuştu Sultan... Başvezir olacak köpek, devlet umurunu konuşmak için huzura girince, burnuna kerih bir koku gelir gibi olmuştu da, üstünde fazla durmamıştı.

Şimdi meydana çıkıyordu iş; sadık bendesi, Sultanın ayaklarına kapanıp:

— Devletlüm... demişti, Başvezir sultanımızın tahammül edemiyecégi kadar iğrenç ve kirli bir adamdır. Ömründe bir kerecik olsun ne su yüzü görmüşüştür, ne de sabun!...

Sultanın bunu duyunca beti benzi atmıştı. Bakındı namussuza! Bakındı ahlâksıza!... Bu kirli ellere bırakmıştı ha, memleketin bunca mâsum ve mazlum insanını!... Kimbilir ne dolaplar çeviriyordu bu aşağılık herif... Kokuşmuş bir Başvezir düşününüz. Bre bu herif abdest almadan mı kılıyordu namazını? Bu ne biçim müslümanlık?

Sultanın tepesi atmıştı. Ellerini çırpı. Koşuştular.

— Tez varın!.. diye buyurdu, tez varın o Başvezir olacak köpeği huzura getirin!

Koşuştular. Biraz sonra, Başvezir olacak namerdi huzura getirip attılar. Korkudan sakalı titriyordu Başvezirin... Sultan:

— Bre karpuz kafalı avanak!.. diye bağırды, ben ki yedi cihanın haşmetlû sultanıyım, sen ki benim bir tanecek vezirim olacaksın... Hiç utanman yok mudur? Bu ne pislik! Bu ne kokmuşluk! Bu ne rezalet! Ben de, tebaamın mukadderatı temiz ellerdedir diye yastığa rahatça baş koyup uyurdum. Bre namert!... Namazını abdestsiz kılan Başvezirden ümmeti Muhammede ne bereket gelir?...

Başvezir kapanmış kalmıştı. Sultan:

— Tellâklar!.. diye seslendi. Derhal takunyahı, peştemallı, kılı göğsü, zebani gibi iki tellâk koşuştular.

— Tez bu iğrenç herifi alın!.. diye buyurdu Sultan, hamama varın temizleyinceye kadar keseleyin.

Tellâklar burun deliklerini kapayıp, Başvezirin kollarına girdiler. Bu pis herifin karşısında mı iki büklüm oluyorlardı şimdiye kadar? Bu pis herif, bu koskoca mülkü idare ediyordu ha!...

Hamama girip göbek taşına attılar Başveziri... Kese ile sabunu kavradılar...

★

Yalnız kalınca düşünmeğe başladı Sultan... Ne olursa olsun, ne kadar pis olursa olsun, ne kadar kirli olursa olsun, şu Başvezirin kendisini rahat ettirdiği bir gerçekti. Ali'nin külâhını Veliye, Vellinkini Ali'ye glydirir... Gene de durumu idare ederdi. Sultan onun sayesinde haremde yan gelir yatar, huri gibi kızlarla muhabbet eder, yer içer, gönül şarabının sarhoşluğunda gününü gün ve gecelerini gece ederdi.

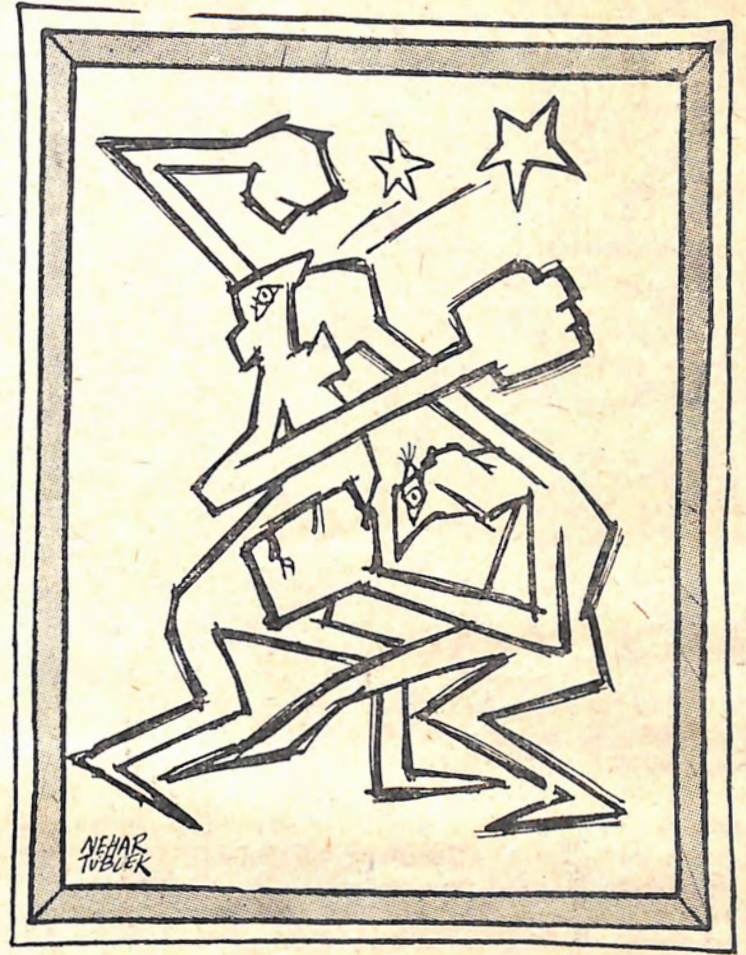
Düşündükçe yumuşuyordu Sultan... Nasıl olsa temizlenecekti Başvezir. Tövbe ettirir, gene umuru devletin başına getirirdi. Ne olacaktı ki... Hiddetli suya sokulmuş kolalı gömlek gibi yumuşuyordu Sultanın... El çırpı:

— Tellâklara duyurun. Getirsinler Başvezirimi!.. dedi.

Koşuştular. Tellâklara duyurdular. Tellâklar huzura geldiler. Yanlarında Başvezir yoktu. Halleri de bir tuhaftı.

— Bre köpekler!.. diye hiddetlendi Sultan, hani benim Başvezirim?

Tellâklar diz çöküp aman dilediler:

«Güzel sanat!»

— Affet bizi Sultanım... dediler, Başveziriniz...

— Bre çabuk söyleyin! Ne oldu Başvezirim?

— Haşmetlû Sultanım... diye kekeleydi tellâklardan biri, Başvezir hazretlerini göbek taşına yatıp keselemeğe başladık... Sözümüz meclisten dışarı, bir kir... Bir kir...

— Bre sonra?

— Bir kir... Bir kir... Bir kir... Başvezir gittikçe ufalmağa başladı. Kirler çıktıkça ufaldı, biz keseledikçe küçüldü...

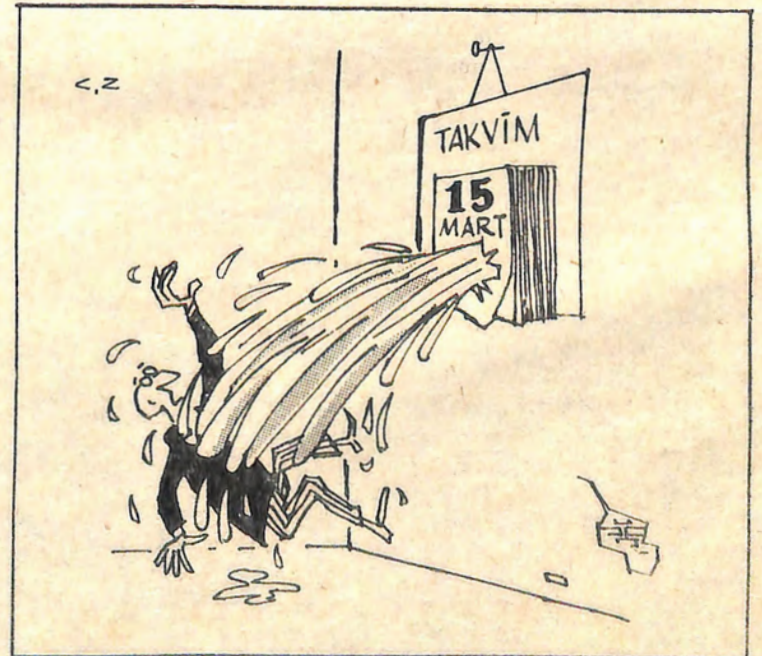
Sultan ağzı açık:

— Bre sonra... diye sabırsızlandı.

— Çok kirli imiş Başvezir hazretleri Sultanım... Safi kırmış... Keseledikçe elimizde küçüldü... Küçüldü... Ve bitti...

Sultan tellâkları zindana attırdı. Kirli Başvezirin nârına yanıp, bir daha ne kadar kirli olursa olsun hiçbir Başvezirini temizlememeğe karar verdi.

15 Martta suya zam yapıldı. (Gazeteler)

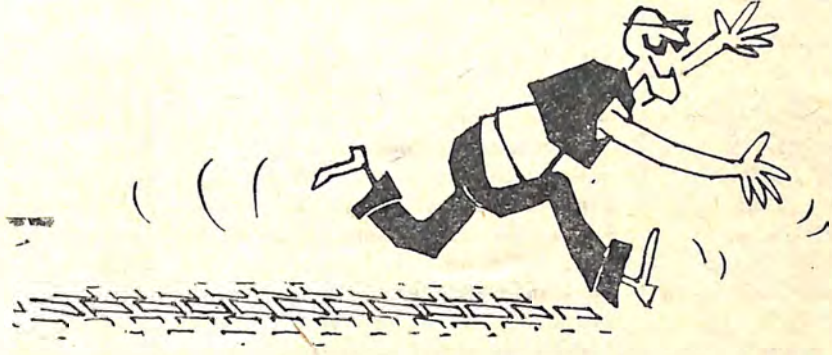

Su koyuverdi!

1

2

— Hey anam, heeey!

Trafik

Belediyemiz, affedersiniz, işkembeden bir kararla, geçen hafta İstanbul'un trafiğini altüst etti. Binlerce... Ne binlercesi? On binlerce... ne on binlercesi? Yüz binlerce vatandaş şehrin fakir bölgelerinde küme küme, kuyruk kuyruk taşıt beklediler. Memur vazifeye, öğrenci okuluna esnaf dükkânına, işçi fabrikasına, tezgâhına gidemedi.

Neden mi?.. Sadece, ama sadece bilgisizlikten! Çünkü... Evet efendim, çünkü İ.E.T.T. idaresi, bilgili, tecrübeli insanların çoğunu, cart curt emirlerle çoktaaaan yürütülmüştür!

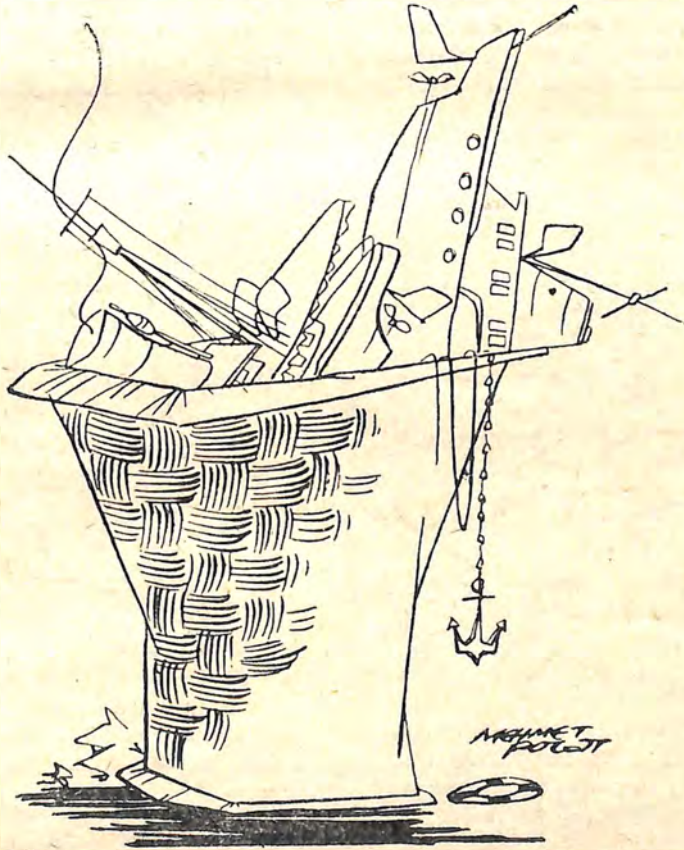
Eh, olacağı bu elbet. Taşıtları yürütmek, memurları yürütmek kadar kolay değil ki!

Hey gidi dünya heeey!.. Milletler, fezada trafiği düzenlediler, dünya çevresinde rahat rahat dolaşıyorlar. Biz daha İstanbul içinde yolcu taşıyamıyoruz.

Türkiye, son yirmi yıl içinde hem ileri gitmiştir, hem geri: İdare edilenler ilerlerken, idare edenler gerilediler!

Denizcilik Bankasının yeni aldığı Şehir hattı vapurları bozuldu..

(Gazeteler)

YAZISIZ!

Beklediğimiz!

Her gün gazetelerde birbirine benzer haberler: «Amerika yardım teşkilâtından beş kişilik bir heyet geliyor».. «Para fonu yardım uzmanları Mart ortasında memleketimize gelecekler»...

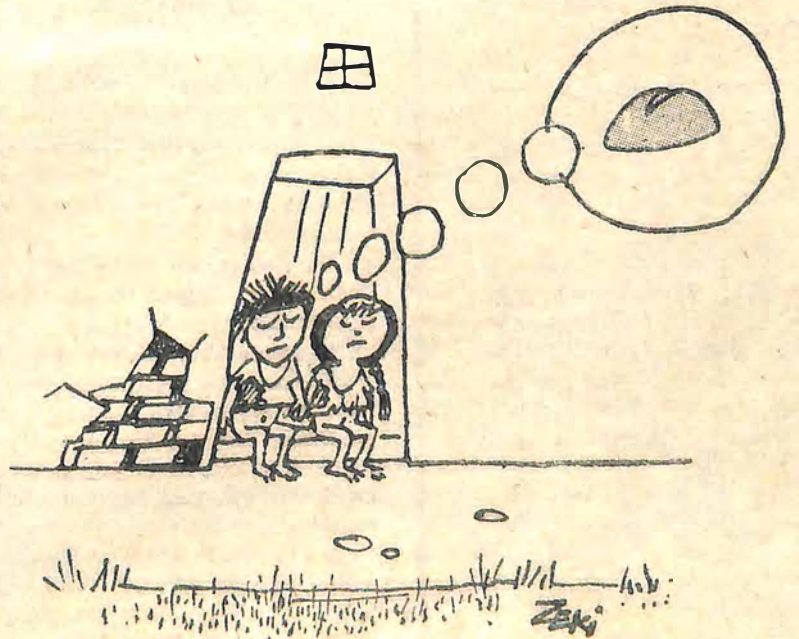
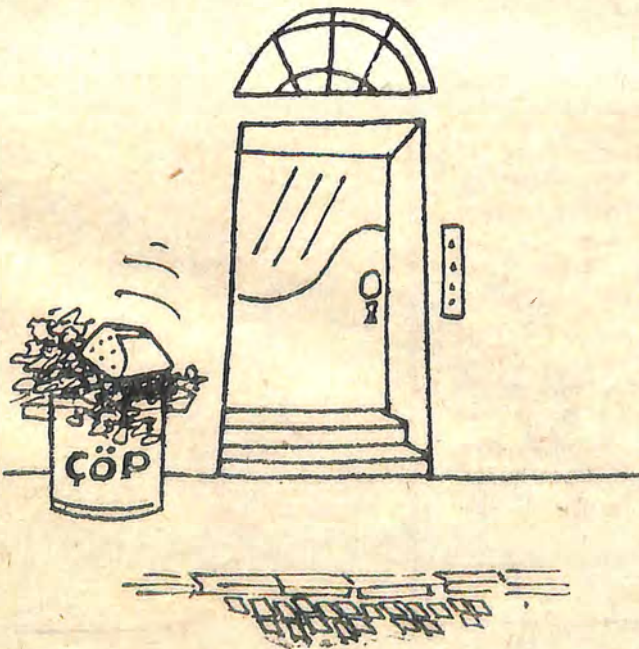
Bütün gelenlere, gelecek olanlara teşekkürler ederiz. Hoş geldiler, canları isterse yine buyursunlar... Ancak bizim beklediğimizle gelenler arasında bir fark var: Biz yardım bekliyoruz. Onlar yardım heyeti gönderiyorlar!

Tarla

Yurdumuzda bir çok tarlalar sürülüyor, ekilmiyor, biçilmiyor. Çift bozanların çoğu tarlayı bırakmış, başka işler peşinde....

Bayram öncesinde Milliyet gazetesinde Urfadan çekilmiş bir özel telgraf okuduk: «Suruç ilçesinin Cengilli köyünden iki vatandaş, Suriye sınırını geçmek isterleken, mayın tarlasına düşüp parçalanmışlar!»

Görüyorsunuz ya, buğday tarlasında ekmeğimizi arayacağımıza, mayın tarlasında ecelimizi arıyoruz!

Kapılarımızın önündekiler!

Atsızın mektubu

Gazeteler, Nihal Atsız'ın oğlu Yağmur'a yazdığı bir mektubu yaydılar. Üzerindeki tarih 4 Mayıs 1941... O zaman Yağmur on sekiz aylıkmış. Demek şimdi yirmi buçuk yaşında!

Bu mektup, bir nasihat ve bir vasiyet mektubudur. Atsız, o günlerde kendisi için darağacından başka ceza düşünmüyor. Allah uzun ömür versin, hâlâ hayattadır maşallah... Epeyce vesveseli hayali varmış üstadın!

Mektupta, oğluna Türkiye'nin dış düşmanlarını tanıtan Atsız, şu isimleri saymaktadır:

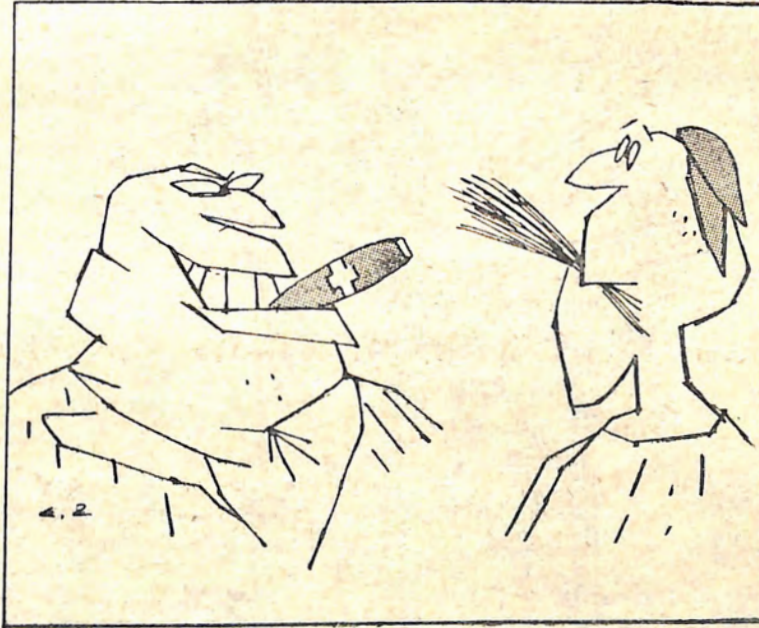
«Ruslar, Çinliler, Acemler, Yunanlılar...» bunlar, yurdumuzun eski, tarihî düşmanlarıymış. Bir de yeni düşmanları var. Onlar daha çok: «Bulgarlar, Almanlar, İtalyanlar, İngilizler, Fransız-

lar, Araplar, Sırplar, Hırvatlar, İspanyollar, Portekizler, Romenler...»

Hızını alamayan Atsız, bakmış ki, yeryüzünde unuttuğu birkaç millet daha var, haydi oldu olacak deyip onları da yarınki düşmanlarımız listesine koyuvermiş: «Japonlar, Afganlılar, Amerikalılar!..»

Kim derdi ki bu 1941 tarihli mektup, yirmi yıl sonra, Türkiye, buğday açığından bütçe açığına kadar bütün eksiklerini dostu ve müttefiki Amerika'dan elde ettiği günlerde yayımlanacak ve... yalanlanacak!

İç düşmanlarımıza gelince.... Aman onları saymayım: Gece yataкта kendi kendinizden kuş-kulanır kendi kendinizden korkarsınız!

Doğuda ot yiyen insanlar var! (Gazeteler)

Politika ve Kardeşlik

7 Mart, çarşamba günü «Yeni İstanbul» gazetesinin birinci sayfasında, çerçeve içine alınmış şu şikâyet vardı:

«Gazetemize kâğıt vermiyorlar!»

Korku ve kuşku ile elimizdeki gazetenin adına ve tarihine bir daha baktık: Yeni İstanbul.. Günlerden çarşamba, aylardan Mart, yıllardan 1962!..

Bu şikâyete eskiden de rastlardık değil mi?.. Meselâ Vatan sayfalarında.. Meselâ Dünya sayfalarında.. Meselâ Yeni Sabah sayfalarında!

Şimdi de Yeni İstanbul sayfalarında rastlıyoruz.

Kuzum, kim keser, kim zorluk çıkarır, kim vermez gazetelerin bu kâğıtlarını?..

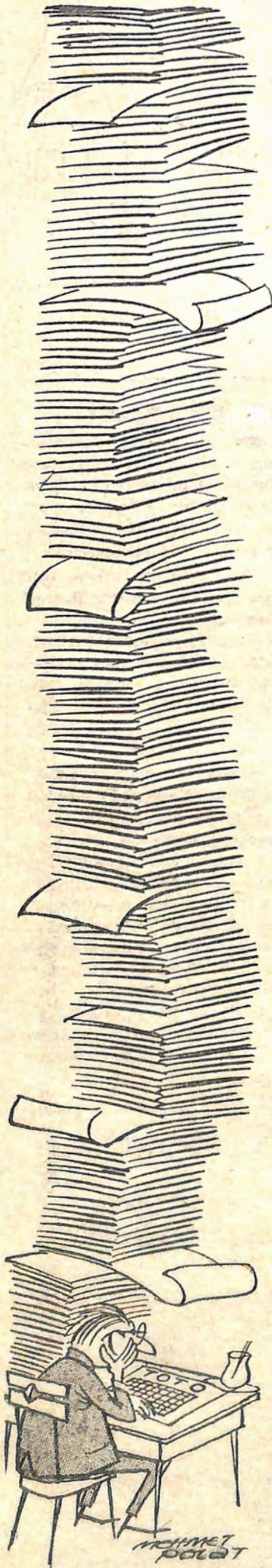
Basın, Yayın ve Turizm Bakanı bu acalıp işe ne diyor diyecektik ama, ona da dilimiz varmıyor.. Malûm ya, sayın Kâmuran Evliyaoğlu, Yeni İstanbul sahibi Gökhan Evliyaoğlu'nun ağabeysidir.

Bu durum karşısında, aklımıza şair Eşref'in bir beyti geldi:

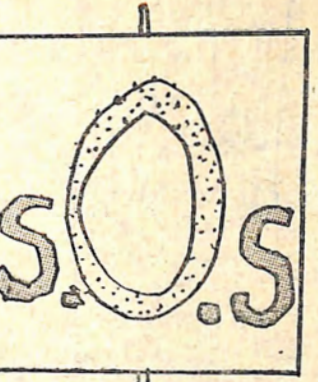
Kardeşi kardeşten ettik, vâlidî evlââattan,

Ey siyaset, söyle: Farkın var mıdır cellââattan!

Başka ne diyebilirdiniz?

YAZISIZ

S. O. S.

1 2

3 4

5 6

İKİ GAZETECİ!

BÜLENT
SÖREN

MİLLETLER GÜLÜYOR

Paris

Jim Gittleson Paris'e yaptığı uzun bir seyahatten dönmüştü. Arkadaşı sordu:

- Nasıl, Paris'i beğendin mi?
- Fevkalâde; yalnız ben bu seyahati yirmi sene önce yapmış olmak isterdim!..
- Paris, hakiki Parisken değil mi?
- Hayır, Jim Gittleson, hakiki Jim Gittleson'ken...

✱

Borç

Kredi alma bürosuna müracaat etti:

- Bin dolar ödünç istiyorum!
- Büro başkanı sordu:
- Bu para ile ne yapacaksınız?
- Cevap şu oldu:
- Borçlarımı ödeyeceğim!..

✱

Geç

Öğretmen sınıfa yarım saat geç gelen öğrenciye sordu:

- Bu sabah neden bu kadar geç kaldınız?
- Öğrenci açıkladı:
- Efendim bu sabah diş macunu tüpünü o kadar fazla sıkımsam ki çıkan diş macununu tekrar tüpe sokmak yarım saatimi aldı.

Kocaman Lâflar

Bir aile münakaşasında her iki tarafı da iyice dinleyen kimse, ekseri bitişik komşudur.

★

Bugünün işini dünyanın metodlarıyla yapmağa kalkarsanız, yarın işinizde olamazsınız.

★

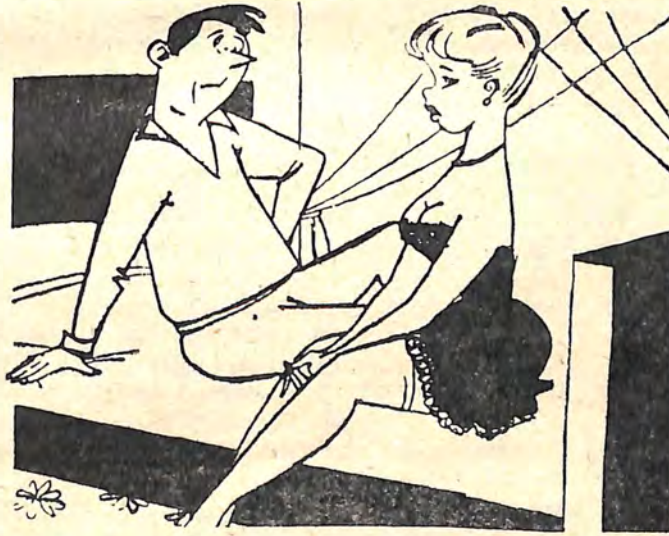
Bugünün unutulmuş adamı: Diinkii gazeteyle ilân vermeyi unutan adamdır.

★

Altı çocuğu olan kimse altı milyonu olandan daha iyidir; zira altı çocuğu olan artık daha fazlasını istemez.

★

Yeni gelin olan bugünün kızlarına, düğün geceleri için bilgi vermek, bir balığa banyo yaptırmaya benzer...

— Hayatımız monoton geçiyor, hiç kavga ettiğimiz yok!...

Bu Durumda...

Bundan otuz, kırk sene önce trenler henüz çok ağır giderlerken Dallas'a gitmekte olan katarın yolcularından bir kadının sancısı tuttu ve diğer yolcuların da yardımı ile tosun gibi bir oğlan doğurdu. Kompartmanlardan birinde istirahat etmekte olan lohusayı konduktör ziyarete geldi ve biraz çıkışarak:

— Madam, dedi; mademki bu durumda idiniz trene binmemeliydiniz!...

Kadın öfkeyle cevap verdi:

— Rica ederim bilmeden konuşmayın; ben treninize bindiğim zaman bu durumda değildim ki!...

✱

Yeni doktor

Kasabaya yeni yerleşip muayenehane açan genç doktor hevesle tabelasını çiviliyordu. Kasabanın ihtiyarlarından biri geldi ve doktoru bir müddet seyrettikten sonra:

— Bana bakın doktor bey; bu havalide pek fazla para kazanacağınızı ummayın; zira sizden evvelki doktor aklıktan ölene kadar biz kasabaya mezarlık bile yapmamıştık.

istemediğini sordum. Kadıncağız derhal kabul etti.

Dokuzda gidip araba ile kendisini aldım.

Beraber, eğlenceli bir film selettik. Dönüşte hava açık, güzel ve mehtaplı olduğu için sahil yolundan dolaşarak kendisini eve getirdim ve:

— Acaba dedim; kaptan eve dönmüş müdür?

— Dönmez, dedi kadıncağız; balık avından sonra doğru gemiye gidecekti.

Anlaşıyordu ki, pembe çamaşırı gemide ortaya çıkarmağa mecburdum...

Ertesi sabah koltuğumun altında kıymetli paketim, düşünce taşına gemiye gelmişim ki, nöbetçi subay beni karşıladı:

— Neredesin dedi, kaptan salonunda seni bekliyor!

Komşu gemilerdeki bütün subayları da topladı, hikâyeyi onlara da anlattı. Çabuk ol; iş başı düğüğüne 15 dakika kaldı.

Felâket! Ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Salona girdim; nöbetçi subay mübalâğa etmemişti, herkes o-

radaydı. Bir selâm çaktım. Kaptan sordu:

— Emrimi yerine getirdin mi Lederer?

Paketi uzattım. Açtı içinden şatafatlı pembe külot çıktı. Kaptan son derece memnun:

— Centlmenler dedi; teğmen Lederer'in emrimi böyle mükemmel bir şekilde ifa edişine çok memnunum. Cesareti, kahramanlığı ve ince zevki tebriğe şayandır. Şimdi bize bu ganimeti nasıl ele geçirdiğini anlatacak. Anlat Lederer, en başından başla...

— Evet, konuşsun, konuşsun!...

Alkışlar, bağırımlar!.. Kıpkırmızı olduğumu hissettim. Bu hiç hepten yoktu işte...

— Haydi başlasana!..

— Anlatacak bir şey yok Sör! Sadece emirlerinizi yerine getirdim...

Komşu gemilerden birinin kaptanı seslendi:

— İstedğin zaman terfian benim gemime geç Lederer!..

— Haydi anlatsana; tekniğini merak ediyoruz!

Çare yoktu. Kaptana baktım; bekliyordu:

— Pekâlâ dedim; mademki ısrar ediyorsunuz; dün akşam sahil yolundan kız arkadaşım ile beraber geri dönüyorduk; büyük bir ay vardı ve hafif bir rüzgâr onun saçlarını dağıtıyordu...

— Bunları geç; sadede gel!

— Kızın telefonu kaçtı Lederer?

— Bırakın anlatsın yahu!..

Bu şekilde uzaması işime geliyordu, zira iş başı düdüğüne beş dakika kalmıştı. Beş dakika daha oyalıyabilseydim:

— Sonra kıza dönüp «Durup biraz mehtabı seyretsek» dedim. Durduk. Mehtap hakikaten çok güzeldi. Elini tuttum «ah, dedi bu sahil yolunun manzarası hiç bir yerde yoktur» yavaşça yanına sokuldum. Mehtap sanki bir ışık yağmuru ile bizi yıkıyordu...

Kaptan dayanamadı:

— Romantik tarafları geç Lederer!

Ben, gözüm saatte yeniden başladım:

— Sahil yolu o akşam çok tenha idi...

Birden kapiya vuruldu. Ben ümitte sustum. İçeri ikinci kaptan

girdi; toplantıdan haberi yoktu ve gemiye yeni dönüyordu galiba. Kala-balığı ve orta yerde beni görünce, selâm verdi ve:

— Günaydın Lederer dedi; dün akşam seni gördüm, sahil yolunda... Yanındaki kaptanın karısı değil miydi kuzum?

Birden oda döndü döndü ve başıma yıkıldı; ikinci kaptan cevap bekliyordu:

— Evet Sör; dedim. Mrs. Pondexter'di.

Kaptan birkaç kere ağzını açtı fakat hiç bir şey söyleyemedi.

Ortalıkta fena bir sessizlik olmuştu. Yavaş yavaş herkes birer bahane bularak salonu boşalttı.

★

Bir iki gün sonra, kaptan beni odasına çağırdı:

— Siz hâlâ Çin'e gitmek istiyor musunuz Lederer?

— Evet Sör!

— Bir rapor yazacağım da...

Ertesi pazartesi Çin'e üstteğmen olarak tayin edildiğim emri geldi ve kimseyle vedalaşmadan gemiyi terkettim.

Semiramis AYDINLIK

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 16 —

Eve bir dönüş dönüyoruz ki...

Başka çare var mıydı?... Hala hanım, farkına varsin da Ömer beye fitlesin; Ömer bey de altı patları çekip üzerime yürüsün...»

Bu masalın alt tarafını bilmiyorum. Kanarya söylerken,, her halde dalıp uyumuşum...

5 MAYIS

Şaştım!... Şaştım!... Rüyamda görsen inanmazdım. Vallahi olur şey değil!... Baksanıza işe...

Gece yarısındanberi düşünüyorum, bir türlü inanamıyorum; lâtime ediyorlar, yalan söylüyorlar gibi geliyor.

Hayret!..

Tayfur Şani bey, Topaç Mollanın kızını alıyormuş. O dana kafa, pat burun, bastı bacak kızı; o oturma-sını bile bilmiyen kukulyacıyı; beygir kadarken, faytonun karşısında, horoz şekeri yiyen budalayı...

Doğrusu, Tayfur beyefendiye hiç diyecek yok; aşkolsun, aferim!..

Şani paşazadenin bu kadar adı ruhlu olduğu, hatır ve hayalime gelmezdi. Onu tabiat sahibi bir bey zannedirdim. Tu, yazıklar olsun!..

Nazarımdan öyle bir düşüş düştü ki, sanki minarenin tepesinden yuvarlanmış ta hurda has olmuş gibi..

Buz kesildim. Tayfur, gözümün önüne geldikçe, tüylerim ürperiyor, diken diken oluyor.

Ne denir? Ayağının pabucunu giyerse kabahat kimin?

Amma ben, onun ne ağız kullanacağını biliyorum.

Paşa babamla validem ısrar ettiler diyecek. (Sultan vermek teklif ediyorlar; başına buyruk büyüdüğü için sultanla sen yapamazsın, şu toy kızcağızı aliverelim de gene gez, toz) dediler yalanını uyduracak.

İstedığı kadar kabahatı üstünden atsin, gene suçlu, gene kabahatlı.

Bu haberi, enişte bey getirmişti. Elime, düğün biletiyle 20 lira da sıkıştırdı.

Enişte, dün, hani birden fırladıydı (Haydarpaşada, bilmem hangi paşa ile buluşacağını) dedi.

Doğru, Molla beyin Erenköyündeki köşkünde soluğu almış.

Gece yarısı, tokmağın vuruluşu-

dan sıçramıştım. Pencereden eniştenin sesini işitince, kapıyı açmağa ben mecbur kalmıştım. Allah selâmet versin, ne Ayşe hanım, ne Agavni, bir defa uyudular mı, top patlasa uyanmazlar.

Enişte:

— Haydi gülüm, şimdilik şunları al da rahat rahat uyu. Tâ Erenköyünden yayan geliyorum, ayakta duracak takatım yok, yarın hepsini ber. tafsil hikâye ederim! diyerek 20 lira ile bileti elime sıkıştırmış, yatağına koşmuştu.

Sabah kadar iki kirpiğim birbirine kavuşmadı.

Tayfur, bu derece bayağı imiş te neden anlamamışım, ben bu kadar ahmak mı imişim? diye hırsımdan çatlıyordum.

Topaç Molladan başımıza gelecekleri de düşündüm. Onun için de ayrıca uyukm kaçtı.

Sabahleyin biraz dalmışım.

Sofada, eniştenin gıcır gıcır potinleri, Kanaryanın öksürüğü, Agavni'nin çenesi...

Başım kazan. Uyanık yatıp kendimi dinliyeceğime, iki lâkırdı etmek oaha muvafıktı.

— Uyumuyorum, gelsenize! diye seslendim.

Üçü de neşeli neşeli girdiler.

Ayşe hanımın, daha kapı eşiğinde, ilk sözü:

— Oku bakayım, Razzakizade Narçin beyefendi hasır eskilerinin düğün bilâtını...

Enişte bey, dilini damağına yapıştıra yapıştıra:

— Hemşire, tatlı bahislerimiz varken şu dondurma kutusu çapkının lâfını kapat, yahu...

Agavni:

— Kâğıdı oku da tüylerimiz tam tamamına kazık olsun, hergeleye son numarayı verelim.

Duhuliye kartı görülecek şey; o kadar mahalle var ki. Sanki yer yüzünde renk kalmamış gibi, samani. Köşesinde bir gelincik, arkasında bir armai osmanî resmî. Ekşi ekşi, tefarik lâvantasına da bulamışlar. İnsan eline alırken, gönlüne bulantı çöküyor.

Kartta aynen şu yazılı:

(Meclisi hası vükelâya memur vüzerayı benamdan devletlü Şani paşa hazretlerinin mahdumu, Babîâlî İstişare odası muavinlerinden saadetlü Tayfur Şani beyefendiyle, Suduru uzzamdan Useyri zade semahatlı Dâna efendizade, İstanbul payelilerinden faziletlü Haşmet Molla beyefendinin kerime iffetvesimleri hanımefendinin, mahı halin on dördüncü perşembe günü, Kızıltoprakta, Kuyubaşında kâin Şani paşa hazretlerinin köşkleğinde, icra edile-

cek olan velime cemiyetlerine mahsus dühuliye varakasıdır.)

Ayşe hanım, avucunu kulağına siper ederek dinlerken, (pek farisi olduğu için anlıyamıyorum. Şunun kı-sacası, düğüne buyurun demek değil mi?) diyor, Agavni de: (Bir kariyle bir koca, dırdır eder her geceye girişecekler, alamod, tellâl bağırıyorlar!) diye ellerini birbirine vuruyordu.

Kanarya, bilat nereden çıktı diye merakta. Daha 20 liradan haberi yok.

Enişte: (Şöyle hep oturun, lâfımı kesmeyin, birbir anlatacağım) deyip mindere bağdaş kurdu. Ayşe hanım, yerinde duramayıp soruyor:

— Ayol meraktan çatlıyacağım. Bu bilat gökten mi indi, yoksa iyi saatte olsunlardan mı geldi?

20 lirayı duyar duymaz, büsbütün fitili aldı.

Agavni diyor ki:

— Nene gerek?... İkisi de, nerede kanatlandıysa kanatlanmış, pırr edip gelmiş. Bileti çantaya, altınları torbaya atmağa bakın...

Topaç Molla beyden olduğunu duyar duymaz, Kanarya, Agavni, bir ağızdan: (Etme Allasen!) diye haykırılar.

Enişte, baştan aşağı anlatmağa başladı:

— Dün gece, Molla beyden gördüğüm hüsnü kabulün, izzet ve ikramın derecesini sormayın. Dil ile tarif mümkün değildir... Gece yarısına kadar, karşı karşıya oturduk, geç vakitlere kadar içki içtik... Acele etmeyin, birbir nakledeceğim.

«Trenden çıktım; tam köşkün kapısına geldim. İçeride köpek, möpek varsa diye bakıyorum. Molla bey, bahçede, güllerin kurtlarını kesiyormuş. Malûm a, çiçeğe merakı vardır. Ben onu görmeden, o beni görmüş. (Hazret, buyursanıza!)» diye bir nida...

«Sarmaş dolaş olduk. Adamcağız memnuniyetinden, yüzümü değil, handise eteklerimi öpecek...

«Aman mirim, beni yerlere geçiriyorsun diyorum, o gene aldrış etmiyor...

«Kameriye oturduk. Hoşbeş derken, bir ağa gelip buyurun! dedi. Köşke girdik...

«Üstü lebalep bir masa... Aman Kanaryacığım, ağzına lâıyk, ne mezeler, ne mezeler... Taratorundan, siyah havyarından tut ta balık yumurtasına kadar...

Rakıyı hiç sorma. Âlâ kayık düzü. Ağzına al, abıhayat gibi insin.

Agavni, coşarak haykırdı:

— Bizsiz içtiğin için iki dudağında 40 uçuk çıksın, e mi!...

Enişte devamda:

— Dişimi sıkıp daha manahnüfihe girişmiyorum...

Beş altı tane yuvarladım. Molla bey, aşka gelmişti; tam sırasıydı. Yavaşca kulağına yanaştım, meseleyi çıtlattım...

«Nasıl açtın?» diye hiç sormayın... Kaçın kurası herif ne söyliyeceğini bilmez mi?..

«Aman efendim aman!... Yerinden hoplamalar, sıçramalar, (var ol hazret!) diye alnımdan, yanaklarımdan öpmeler. Uzuneşek oynuyormuş gibi kendini havaya verip zıplıyor; alnımı bırakıyor yanağıma, yanağı-mı bırakıyor çenemi, çenemi bırakıyor ağzıma...

«Derhal elini çırparak fonografı emretti; Yakominin çifte tellisini koydurttu; başladı, şıkır da şıkır, parmaklarını şıkırdatmağa...

«Şişeler gidip geliyor, mezeler tazeleniyor...

«Uzatmıyalım, gece horozları öterken (yemeğe buyurun!) dediler. Ne yemekler, ne yemekler!... Galetalı külbastıdan tut da, nemse böreği, hurma tatlısı, amberbû pilâvı, dibi tutmuş mahallebi...

«İkram, iltifat, taziz, tevkir, pâyansız... Gelelim ciddî mebhase:

«Molla bey: (Pembe maşlahlınız, elhaletü hazihi mücerret midir) diye sormasın mı?..

«Rana şapa oturduğumu derkettim. Evet desem olmaz; hayır desem bir türlü...

«Rica ederim Ayşe hanım, şimdi beni dinle de maksadını sonra beyan et... Efendime söyliyeyim, zahir kekelemeğe başlamışım ki, muhatabım çehreme bakıyor...

«Elân tahtı nikâhtadır, melûn zevci de firariler zümresindendir, desem, adamcağız kurşunla vurulmuşa dönecek. Haklı değil mi ya? Jönlerle alâkası var diye, maazallah insanı dünyanın öbür ucuna kalebent ediverirler...

«Ne diyeyim Yarabbi?..

«Yüzümü ekşittim, yere okkalı bir tükürük savurduktan sonra: (Haşa meclisimizden dışarı, bedmaya, allâk bir it vardı; defolup taşraya gitti de serrinden kurtulduk) dedim.

«Tatlık etmedi miydi? diye sordu. Kaşlarını kaldırdım.

«Neye Şeyhislâm kapısına müracaat etmiyor, niçin ayrılmıyor, diyor..

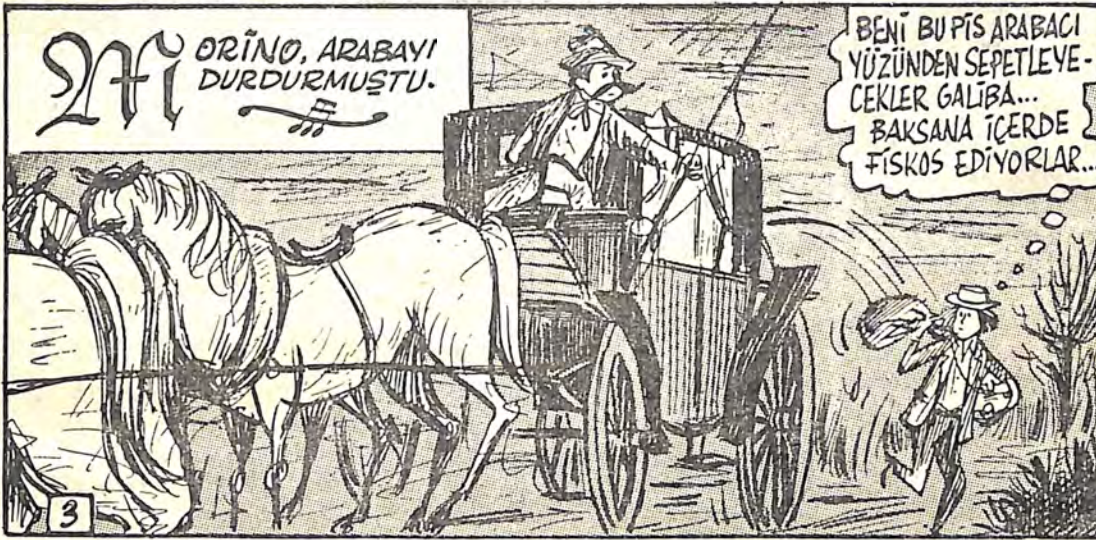
«Ne diyeyim? (Abdi âciz, meşagil içinde puyamın; ruzu şep Babîâlideki evrakımı takip ile uğraşıyorum. Bibaht kızımız ise henüz cahil, mahcup, gözü açılmamış, eli ermez, gücü yetmez!) demekten başka çare var mı?

(Devamı var)

bir çalgıcının seyahati

izen:

BÜLENT
SEREN

— 33 —

Caroline elinde olmadan, «Orası muhakkak,» diye düşündü. Maamafih iyi bir gençti, dikkatliydi, bazı şeylerin farkına varıyordu. Fakat Paul'un umduğu gibi kendi hislerini öyle sınıflandıramıyorsa, bu da genç adamın değil, kendi kabahatiydi.

Paul:

«— Kumaşı da güzel,» dedi. «Babam dokuma işinde olduğu için kumaşlardan biraz anlarım. İnsan farkına varmadan babasından bazı şeyler öğreniyor.»

Caroline güldü. «Bir mütehasşısın elbisemin kumaşını beğenmesi hoşuma gitti.»

«— Ben mütehasşıs değilim ki. Columbia'dan mezun olduktan sonra babam da dokuma işine girmemi istedi an'a ben inat ettim. Ve Hukuk Fakülte'ine kaydoldum.»

«— İlaçlara mı bakacaksınız?»

«— Hayır. Ben daha çok şirketlerin işlerine bakacağım.»

Caroline, «Mahkemede zekasını kullanarak, suçluyu kurtaran bir avukat nedense bana çok enteresan bir tipmiş gibi gelir,» diye mırıldandı. «Fazla film görmenin tesiri galiba. Fakat sizin dâva almamanıza üzuldüm, zira öyle bir avukatla tanışmayı isterdim.»

Paul, «Tanınmış şirketlerden birine girdiğim için cidden çok talihliyim,» dedi. «Bu işte istikbal var, hoşuma da gidiyor. Kitaplardan hoşlanıyorsanız, bizim bazı meseleleri dinlemelisiniz. Bunlardan güzel bir roman olabilir... Hiç olmazsa uzun bir hikâye...»

Caroline başını salladı. «Dinlemek isterim.» Fakat içinden de Paul'un böyle hikâyeler anlatmaması için dua ediyordu. Çok yorgundu, çok... Çetin bir gün geçirmişti: Miss Farrow tepesinden ayrılmış, Mr. Shalimar kendisini aylardanberi beğendiğini söyleyerek, dosya dolabının arkasında onu öpmeye kalkmış, memurlardan biri mühim bir kitabı kaybetmiş, bulununcaya kadar da büroda herkes birbirine girmişti.

Paul, «Beraber yemek yiyebilir miyiz?» diye sordu. «Canım biftek istiyor. Ne dersiniz?»

«— Çok merci. Fakat o kadar yorgunum ki, hemen eve gidip yatacağım.»

«— Yemek yemeden yatamazsınız! Yemek yemeden yatılır mı? Ancak kendilerine ceza verilen küçük kızlar aç karnına yatmağa gönderilir.»

Caroline eliyle hafif bir işaret yaptı. «Fakat neşem hiç yok. Sonra si-

zin de canınızı sıkıp, uykunuzu getiririm. Biliyorsunuz, böyle şeyler saridir.»

Paul, «Sizin benimle konuşmanız şart değil,» dedi. «Ben konuşurum, siz dinlersiniz. Size biftek yedirir, bir Martini içirir, sonra evinize götürürüm.»

İyi bir gençti Paul, Caroline artık ne söyleyebilirdi? İşin doğrusu Caroline de acıkmıştı, biftek yemeği de istiyordu. Paul konuşmaktan hoşlanıyordu. Caroline onu dinler görüldüğü takdirde de memnun olacaktı. Belki de genç adamın arkadaşı yoktu, yapayalnızdı. Belki de ona soğuk muamele etmesine rağmen, Caroline'in yine de kendisinden hoşlandığını zannetmişti. Caroline, «Belki de haksızlık ediyorum,» diye düşündü. «Onu yakından tanısam kendisinden hoşlanırım.»

«— Eve erken bırakırsanız, sizinle gelirim.»

«— Söz veriyorum.»

Caroline gülmüsedü. «Ne zaman isterseniz çıkalım.»

Genç adam hemen Martinisini birtirdi, birlikte Kippie ve kocasına «Allaha ısmarladık,» demeğe gittiler. Paul kolunu Kippie'nin omuzuna atarak genç kadını yanağından gürl-

Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SÜVEREN

tüyle öptü. «Sevgilim!» Kippie güldü.

Sonra, «İkiniz yemeğe mi gidiyorsunuz?» diye sordu.

Paul, «Evet,» dedi. «Caroline'le (Biftek Kuyusu) na gidiyoruz.»

Kolunu Caroline'in omuzuna attı.

Kittie içini çekti. «Biftek Kuyusu'na bayılırım. Evlenmeden evvel Don'la oraya sık sık giderdik. Hattırıyor musun, sevgilim?»

Don başını salladıktan sonra, «Madem karımı öptün,» diye güldü. «Ben de Caroline'i öpeceğim.» Sonra ayı gibi kollarını açarak genç kıza yaklaştı. Caroline başını çevirdi, fakat fazla süratle hareket edememişti. Hayretle bakarken, Don eğilip onu dudağından öptü. Dişini genç kızın dudağına bastırmış, diliyle de onun dilini araştırıp duruyordu. Caroline hemencecik geri çekildi ve Kippie'nin vaziyeti anlamaması için dostane bir tavırla gülmüsedü.

Sonra, «Parti için teşekkürler,» dedi.

Kippie, «Geldiğin için asıl ben sana teşekkür ederim,» diye cevap verdi. «Sevgilimle gezmene bak.» Kolunu kocasının beline dolayarak neşy-le Caroline ve Paul'a güldü.

Don, «Yine bekleriz» diye atıldı.

Kippie de, «Evet,» dedi. «Dördümüz briç oynarız. Ne iyi olur değil mi?» Sonra mânalı mânalı başını salladı. «Sana telefon ederim Caroline.»

— Konuşmuyorum kardeş, çok soğuk herif!...

«— Allaha ısmarladık.»

«— Güle güle.»

Sokağın serin havası Caroline'in uykusunu dağıtmıştı. Paul'un omzuna dolanmış olan kolundan sıyrılarak, genç adam elini tutmasını diye de çantasını o tarafa geçirdi. İleride bir apartmanın alt katında da kokteyl parti vardı galiba. Caroline orada da evlenmesi için genç bir adamla tanıştıran bir kız veya mânasız bir arzuya kapılarak karısının mektep arkadaşını öpen bir adam olup olmadığını düşündü. Nedense bu düşünce onu mahzun etmişti...

Paul'un onu götürdüğü gayet pahalı buna mukabil gayet basit şekilde döşenmiş lokantalardan biriydi. Kanlı biftekler kocaman kocamandı. Caroline'in yemekten evvel içtiği Martini genç kıza hafif bir neşe verdi. Fakat Caroline sokakta birdenbire kendisine ârız olan o teessürün bir kenarda beklemekte olduğunu da biliyordu. Maamafih hiç olmazsa kısa bir müddet için teessürün tesirinden sıyrılmayı bilecekti. Sigarasını yakması için Paul'a doğru eğildiği zaman, genç adama tebessüm etti.

Paul, «Fazla yemiyorsun,» dedi. «Tevekkeli değil o kadar zayıfsın. Ben kızların biraz daha...»

«— Biçimli olmalarını istersin?»

«— Sen biçimlisin. Endamın çok güzel. Fakat biraz kilo alırsan daha iyi olur.»

«— Eski erkeklere benziyorsun.»

Paul, «Belki,» diye cevap verdi. «Ben rahat hayata, akşam yemeklerinin üç saatte yenilmesine, içinde taze çiçekler bulunan bir eve ve tombulca kadınlara bayılırım. Bu asrın başında doğsaymışım, daha iyi olurmuş.»

«— O zaman kırk türlü yemek yedin. Karın da doksan kilo olurdu.»

Paul, «O,» dedi. «Kırk türlü yemek istemem doğrusu. Ağır ağır, konuşula konuşula yenen bir yemek... Yemeğin üstüne küçük bir konyak... Konyak dedim de aklıma geldi. Nasıl konyak ister misin?»

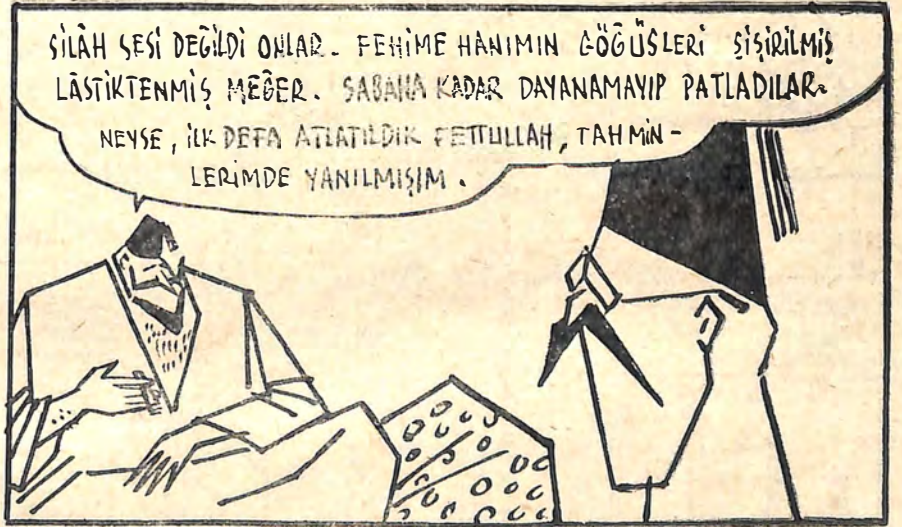
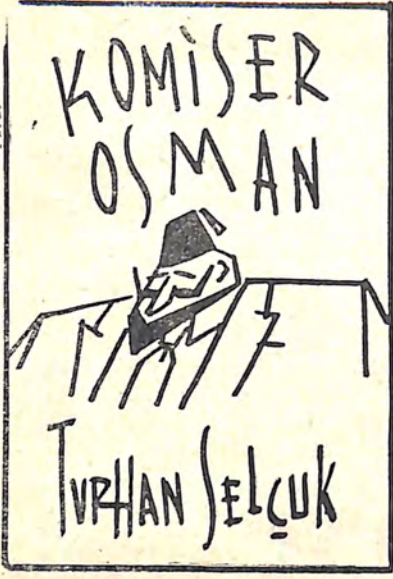
«— Büyük bir mahçubiyetle konyakların arasındaki farkı bilmediğimi itiraf edeyim.» Aslında mahçup filân olmamıştı, aldıracağı bile yoktu.

Paul konyak ısmarladıktan sonra, arkasına yaslanarak bir sigara yak-tı. «Sana sordum, cevap vermedin? Tiyatroya gitmeyi sever misin?»

«— Çok severim.»

«— Cumartesi gecesi gidelim mi?»

(Devamı var)

Dünya KARİKATÜRLERİ

-YANLIŞ MI ?..BELKİ DEĞİLDİR...
BİR KERE GELİP GÖRSENİZE!..

-NE ÇİĞLİK, NE ÇİĞLİK...ALLAH KOCASININ YARDIMCISI OLSUN !

-AMAN, AFEDERSİNİZ !..

-MEZE OLARAK NE İSTERSİNİZ ?
-BİLMEM Kİ, NASIL SÖYLEYİM ?

-İŞTE, MEKTUPLAŞMA İLE RESİM
ÖĞRENME METODU'NUN SONUN-
CU DERSİNİ GETİRDİM !..

*Hiç bir yerde neşredilmemiş
Yepyeni Şiirler :*

İşte, Sevdığım Dünya!

Orhan Seyfi Orhon

B n g ü n ç ı k t ı .

*Umum satış yeri : Nişantaşı Kitabevi
İstanbul*

AK 45

Bir Hayatın Romanı :

Yusuf Ziya Ortaç

4.

BASILIS.

- ★ Birinci, ikinci, üçüncü baskıları onbeşergün içinde tükenen bu eser, kitap yayımında satış rekorunu kırmıştır.
- ★ En büyük Devlet adamımız İsmet İnönü'nün hayatı, vesikalara sanat güzelliği verilerek, bu kitapta bir roman tatlılığı içinde anlatılmaktadır.

Fiatı 5 lira.

- Umum satış merkezi :
Akbaba Yayınevi. Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 — İstanbul.

AK. 46

HERKESİN BİR ŞEYTANI VARDIR!

Şeytan

Herkesin sevgili şeytanı olacak!

FİLİZ!

Orhan Kemal'in en güzel, sahiden en güzel romanı:
Şeytan'da!

Kör Şeytan

Soluk soluğa okuyacağınız macera ve polis romanı:
Şeytan'da!

Şeytan, gençlerin neşesini, ihtiyarların gençliğini arttıracaktır!

AK. 47